

Előre a dolgozó parasztság nagy tömegszervezetéért

Az ország legerősebb kizsákmányoló rétege, a falu dolgozóit még ma is elnyomó és befolyásoló kulákság elleni harc legfontosabb követelménye az, hogy a munkásosztály megszilárdítsa harci erejét és szervezett éjét. A munkásosztálynak pedig szüksége van a dolgozó parasztság támogatására, a kis- és középparasztság szoros szövetségére, mert csak így győzedelmeskedhet a falu kizsákmányolói felett.

Ennek a célnak az érdekében egyesül az UFOSz és a FÉKOSz, a dolgozó parasztság két nagy tömegszervezete. Felmerülhet az a kérdés, hogy nem lesz-e ellentét az új szervezetben a tagok között. Nem, mert a dolgozó parasztok alapvető érdekei között nincsen különbség. Egy közös ellenségük van, a kulák, a dolgoztató nagygazda, aki ugyanugy kizsákmányolja munkásait, mint ahogyan becsapja, megkárosítja az úrgazdákat, vagy a kis- és középbirtokosokat, akiket robbant, uzsorakamatallal igyekszik tönkretenni. A dolgozó parasztság minden rétegének érdeke tehát, hogy egyesítse erejét és ezáltal eredményesen vívhasssa meg harcát elnyomóival és kizsákmányolóival szemben.

A két szervezet egyesítésének rendkívüli nagy jelentőségére és egyúttal a dolgozó parasztság öntudatra ébredésére vall az, hogy az egyesülés híre nemcsak a két szervezet tagsága között váltott ki széleskörű érdeklődést, hanem ezen túl a dolgozó parasztok széles tömegei között is. A parasztság ráébredt arra, hogy az egyesítésnek, a közös frontba tömörülésnek rendkívüli nagy jelentősége van a dolgozó parasztság politikai, kulturális és gazdasági felemelkedése szempontjából.

Az egyesüléssel kapcsolatban Szeged-környékén is felmerült az a kérdés, mind a tagság, mind a kívülállók körében, hogy milyen lesz az új tömegszervezet és kik lesznek, kik lehetnek annak tagjai. A feladat: létrehozni a földmunkásság és a dolgozó kis- és középparasztság zömét egyesítő hatalmas tömegszervezetet, amelynek alapját természetesen az UFOSz és a FÉKOSz egyesített ereje képezi. Tagja lehet és tagja kell, hogy legyen az új paraszti tömegszervezetnek minden becsületes, dolgozó paraszt, aki haj-

landó becsülettel dolgozni országunk gazdasági felemelkedéséért és népi demokráciánk továbbfejlesztéséért. Ugyanekkor alaposan kell óvakodni attól, ne hogy a kulákság is beférkőzzék az új tömegszervezetbe, amely az ő romboló, kizsákmányoló törekvéseinek letörésére, a zsirosparasztlak politikai, társadalmi és gazdasági elszigetelésére alakul.

Az új tömegszervezet tehát nemcsak hatalmasabb erőt képvisel majd, hanem mozgósítja a kis- és középparasztságnak azt a részét, amely eddig nem vett részt sem az UFOSz, sem a FÉKOSz munkájában, de szimpatizált annak harcával. A két szervezet egyesítésének előkészítésénél tehát kölcsönösen kell vigyáznunk arra, ne hogy elzárkózzunk a falu dolgozóinak széles tömegeitől. Az UFOSz és a FÉKOSz vezetői több helyütt elkövettek azt a hibát, hogy az egyesülés előkészítését, az új szervezet megalapozását csak a tagságon belül tárgyalták meg és mereven elzárkóztak a külső tömegektől. A másik ennél még súlyosabb hiba, amelytől szintén óvakodnunk kell, ne hogy az egyesülést előkészítő gyűlések és értekezletek munkájából kihagyjuk a Kisgazdapárt és a Parasztpárt dolgozó földműves tagjait.

Az egyesülés előkészítésével kapcsolatos népgyűlések tehát nemcsak a két szervezet tagságának, de valóban néptömegeknek kell résztvenniük. Ki kell tártani az ajtókat azon dolgozó kis- és középparasztlak előtt is, akiket annakidején félrevezetett az ellenzék demagóg politikája, de azóta belátták tévedésüket és felismerték a helyes utat. Ha ezeket figyelembe véve s mások hibáján okulva rendezik meg Szeged-környékén az UFOSz és a FÉKOSz vezetői az előkészítő népgyűléseket, akkor az új falusi tömegszervezet valóban erős lesz, mert egyesíti zászlai alatt a dolgozó parasztság széles tömegeit. Ha ez sikerül, akkor bizakodva tekinthet a jövőbe a dolgozó parasztság, mert erős, nagy tömegszervezete lehetővé teszi számára, hogy még jobban bekapcsolódjék az ország gazdasági, politikai és kulturális életébe, győzedelmeskedjék a kizsákmányolók elleni harcban és előmozdítsa mezőgazdaságunk továbbfejlesztését és felvirágztatását.

Szegedi Állami Nemzeti Színház műsora

Szerdán, 20-án 7 órakor: *Blanco Posnet színvallása.* — Scapin csínyjei. 3. előadása. Csütörtökön. 21-én 7 órakor: *Csongor és Tünde.* 5. bérlet 1. Pénteken, 22-én 7 órakor: *Székletés a szerályból.* D. bérlet 2. előadása. Rendes helyárak.

Társzínház műsora:

Október 22-én: Felsőközpont: SCAPIN CSINYJEI
Október 24-én: Makó: IDEGEN GYERMEK

Mélyszéges fájdalommal jelentjük, hogy édesanyánk
őzv. dr. Pálos Ernőné
szül. Wnkler Adél

68. évében Budapesten elhunyt. Temetése 1948 október 20-án délelőtt 11 órakor a rákoskeresztúri temetőben.

Dr. Baracs Marcellné Pálos Endréné
szül. Pálos Elza szül. Ujhellyi Ella
leánya menyje
Dr. Baracs Marcell Pálos Endre
veje fia

Pálos Judit unokája
Minden külön értesítés helyett.

Kövér disznó helyett — kövér kacsa... avagy hogyan „rántották be” K. B.-t?

Az amerikaiak bejövetele még mindnyájan emlékszünk. De különösen emlékeznek azok a gazdák, akik ennek a hajdani rémhírnek felülték — és elesetek a 15 forintos prémiumtól. Az aratás megkezdése előtt a helyi reakció elterjesztette a hírt, hogy ne kezdjék meg a gazdák az aratást, mert július 1-én bevonulnak az amerikaiak és akkor eltörlik a beszolgáltatást. A dolgozó parasztság — kevés kivétellel — állított a szítán és fokozott ütemben kezdett az aratáshoz. — Már akkor is úgy voltak az ilyen és hasonló

gyanus eredetű

hírekkel, hogy jobbnak látták éppen az ellenkezőjét tenni.

A beszolgáltatás kiváló teljesítésével azután csattanós választ is adtak a szegedi és szegedkörnyéki kisparasztlak a reakciónak. Megmutatták és bebizonyították, hogy megértik az ország érdekeit és tudják, hogy a népi demokrácia fejlődése az ő érdekeiket is szolgálja.

De a reakció nem nyugszik és nem adja fel azt a szándékát, hogy újabb és újabb rém-

hírekkel nyugtalanítsa a magyar dolgozókat.

Most nem az amerikaiakkal jönnek, — hanem a

lélig hizott disznókkal.

Suttogják már napok óta, hogy a háztartásokban hizlatt disznókat a vágóhidon lehet csak levágni, ahol kiadják a zsirfejadagot — és a többi ottfogták.

Ez a rémhír annyira képtelenül hangzik, hogy az első napokban valószínűleg csak az ólakban még meglehetősen sovány állapotban — vagy éppen csak gömbölyödő félben lévő sertések között kellett némi nyugtalanságot. Persze csak a műveletlenebb és

felvilágosulatlanabb hizók között...

De a susogás tovább tartott és eljutott az emberi fülekbe is. Először csak megcsiklandozta a fülcimpákat, — azután a külső füljáratokat abajgatta fel. Sőt K. B. somogyitepeli lakosnak még beljebb is hatolt — mondanánk, hogy az agyáig — ha volna neki ilyesmi. (Egyébként a nevét is azért nem írjuk ki, mert nem

Egy szigorlat emléke

Színhely: a szegedi »Horthy Miklós Tudományegyetem« jogi karának folyosója. — Idő: 1926.

Az egyik professzori szoba előtt izgatott diákcsoport. Kínosan elegáns, fekete ruhában, brillantinozott, fénylő hajjal várakoznak szigorlatra a jogászifjak, akik közül ugyan többen nem is olyan ifjak, hiszen az ésszigorló öregdiákok felétőlten csoportjába tartoznak. Hőfehéren vakitanak elő a kabátujj alól a kézelők, a fazonzsebkendők pedig könnyed könttyűt árasztanak.

Egy altiszt áll az ajtóban. Hivatalos postzó egyenruháján kiképzett, rendbehozta ő is erre a napra és úgy olvassa fel a soronkövetkezők neveit. Az egyik név olvasására nyalka földnagy lép elő. Hegyes orru, fényes szaloncipőjén halkán megpendül a sarkantyú. Felémelt fejét néz el a többiek fölélt és arisztokratikus testtartással siet be a »méltóságos« professzor urhoz. A nagy sietésben véletlenül nekiködködik az ajtóban álló altisztnak. Csak egy pillanat az egész, de máris felcsattan a hangja:

— Kikérem magamnak ezt a szemtelenséget! Hogy mer maga hozzám dörögni! Nem tud arról állni!

Kesztyűjével végigsöpörgeti kabátujját azon a helyen, ahol hozzá merészkedtek érni és lenéző arkifejezéssel méri végig az altisztet. Odabenn azután bokáját összecsapva, a minél jobb eredmény érdekében mélyen meghajol, nagy alázattal a professzor előtt.

Több mint husz esztendő

telt el azóta. Még most is elkomorodik azonban az arca Czompa Miklósnak, a szegedi tudományegyetem jogi kari altisztné, amikor erről beszél. Mert ő volt az a két évtizeddel ezelőtti altiszt, akit az a jogtalan sérelem ért

— Sok minden megváltozott itt azóta, — mondja jóleső sóhajlással. — Az ilyen volt katonatisztjelöket, meg »artszti-deskedőket« el sem fogadták az idet felvételi vizsgán.

»Öregdiákokkal« bizony találkozhatott az elmúlt két esztendőben is Czompa Miklós, de azok nem a léha ésszigorlók sorából kerültek ki. Dolgozók voltak ezek valamennyien, akik a jogi munkástanfolyamon igyekeztek pótolni, amit a multi rendszer hibájából mulasztottak és megszereznit azt az alapot, amellyel beirakozhatnak a jogi karra vagy elhelyezkedhetnek a közigazgatásban.

— Velük nem is volt sohasem nézeletlenségünk, — meséli. — Megbecsülték minket, mint ahogy mi is szívesen segítettünk nekik. De megértjük egymást a mostani egyetemi ifjúsággal is, — teszi még hozzá.

A mai egyetemen egyre nagyobb megbecsülésük lesz az egyetemi dolgozóknak, fizikai és szellemi, írói dolgozóknak is. A Magyar Dolgozók Pártja egyetemi szervezeténél, — amelynek tagja Czompa Miklós is — a közelmúltban történt meg az egyesülés az ifjúsági pártszervezet és az egyetemi dolgozók pártszervezete között. Az új, egységes pártszervezetben közös erővel veszi ki részét a munkából az egyetemista diák az altiszttel, a professzorok legjobbjával, az egyetemi tisztviselőkkel egyaránt. A művelt népért, mindannyiunk biztos megélhetéséért, az új magyar értelmiség kialakításáért küzdenek... (I. z.)

AUTÓ, MOTOR
ÉS KERÉKPÁRGUMIK
SZAKSZERO JAVITÁSA

Bolgár
GUMIJAVITONÁL,
Rendőrpálatáival szemben.

akarjuk, hogy az egész város megtudja, milyen ostoba ember K. B.)

Mit csinált tulajdonképpen K. B.?

Mikor »ille« ékes egyházi körökből meghallotta a »hírt«, kést ragadott és az éj leple alatt egyellen — kedvenc — Lázár nevezetű ártányának szívébe döfte a gyilkot. Pedig sajnálta. Nemcsak azért, mert kedvenc és Lázár volt, hanem azért is, mert az említett Lázár még igen sovány állapotban volt.

Se zsír, se hizó, — csak sovány sonkák és gereblyeszerű oldalasok

szomorkodnak a füstön.

Ez azonban az egyik oldala a kérdésnek. K. B. becsapta önmagát — de becsapta a közösséget is. És ez a másik súlyosabb kérdés, mert majd pár hét múlva elmegy a henteshez és zsirt vesz. Feltétlenül azok elöl veszi el, akik nem hizlattak disznót.

De más kérdés is van ittl. Az, hogy a suttogók közül — amint ezt illetékesek kiderítették — egyellen egy sem vágta le félig hizott disznóját. Pedig akadt közöttük olyan, akinek három-négy darab is rőfög az óljában. (Ami végeredményben természetes is, mert aki a rémhírt kitalálja, tudja, hogy az hazugság.)

Es ezeknek a hazugságoknak

elsősorban a K. B.-k isszák meg a levét. Egyébként még azt is meg kell mondanunk, hogy K. B. kisember. Nyugdíjas.

Mit kell tennünk most már.

Először is felvilágosítani a K. B.-ket és a hozzájuk hasonló hisztikényeket. Meg kell nekik magyarázni, hogy a magyar népi demokrácia az ő érdekeiket is szem előtt tartja.

Persze a magyarázaton túl is van alapos tennivaló. Azokat, akik a rémhíreket megindítják, nem magyarázatokkal kell kezelni, hanem a törvény teljes szigorával, mert ezek a magyar

demokrácia zsirján akarják

megsütni reakciós pecsényéjüket.

A K. B.-féle disznóölések csak szörványosan fordultak elő és akik beleestek a »hangulatba«, már azok is megbánják.

Mert a hizó helyett, — mely november végére kövér lett volna és zsírozta volna egész éven át a család békéjét — kaptak októberben

egy jó kövér kacsát.

Kétségkívül izletes a szárnyas zsír is, de mindenki — még K. B. is — tudja, hogy ebből a kacsából zsirt nemigen lát. Legfeljebb annyit talál ki belőle, hogy: »Háp.«

Ezzel pedig sem a kenyeret nem lehet megszírozni, meg megkenni, sem a rántást megpirítani.

Legfeljebb azt mondhatja el K. B. az ismerőseinek, hogy: »Engem ugyan jól be rántottak.«